

- 1 Ἄπὸν νὰ δῆ τὸ λασμαρὶν καὶ νὰ μὴδὲν τὸ πιάση
 ὄλην ἡμέραν στέκεται μὲ δίχα νὰ γελάση·
 κ' ἐγὼ γιὰ τίτοιαν ἀφορμὴν ἐτάνουσά το ξένος
 κι ὄλον τὸν χρόνον ἔμεινα πάντα μου πληξημένος.
- 5 Τὸ λασμαρὶν τοὺς ἄρωστους μυρίζοντα βουθᾶ τους
 γιανίσκει καὶ παρηγορᾶ καμπόσον καὶ βουθᾶ τους·
 κ' ἐγὼ ποὺ δὲν εἶχ' ἄρωστιαν κ' ἤμουν καλὰ γιαμμένος
 ἔμεινα ἴφους τὸ ἴπιασα τέλεια θανατωμένος.
 Γοιὸν τὰ πουλλιά τὰ λεύτερα στὸν κάμπο κιλαδοῦσιν
- 10 κι ἀφὸν τὰ βάλουν στὸ κλουβὶν ζηχάνουν τί νὰ ποῦσιν,
 ἐτσί ἴπαθα ἴφον μ' ἔβαλεν ὁ Πόθο στὴν αὐλήν του
 καὶ δὲν ἠξέυρω τί νὰ πῶ φοβόντα τὴν ὄργην του.
 Πόθε, παγίδιν ἔστησες κρυφτὸν κ' ἐπλάνεσές με
 στὸ διάβαν πλάνον ἔβαλες μὲ τέχνην κ' ἔπιασές με
- 15 γοιὸν τὸ περδίκιν στὴν θηλιάν, γοιὸν τὸν λαὸν στὸ νῆμαν
 κι ὄλους τοὺ στίχους ἔχασα κι ἀφῆκα πάσα ρίμα.

Θέμις Σιαπκαρά-Πιτσιλίδου επιμ., *Ὁ πετραρχισμὸς στὴν Κύπρο. Ρίμες ἀγάπης: ἀπὸ χεῖρόγραφο τοῦ 16ου αἰῶνα μὲ μεταφορὰ στὴν κοινὴ μας γλῶσσα*, Τυπογραφεῖο Γ. Τσιβεριώτη, Αθήνα 1976.